

1798, 7
~~1798~~
17

ORDINIS IVRECONSULTORVM
IN VNIVERSITATE LITTERARVM IENENSI
H. T. DECANVS
D. IO. LVDOV. SCHMIDIVS

SERENISS. DVC. COBYRG. MEINING. CONSIL. AVLIC. PAN-
DECTARVM PROF. PVB. ORDIN. CVR. PROV. SAX. COMM.
ET SCABIN. COLL. ADSESS.

SOLEMNEM CONGREGATIONEM

IN

DISSERTATIONE INAVGVRALI IVRIDICA
PRAESTANTISSIMI SVMMORVM IN VTROQVE IVRE
HONORVM CANDIDATI

ARN. AND. FRID. MALLINKROTT

GVESTPHALO TREMONIENSIS

A. D. XXVI. IVLII MDCCCLXXXVIII.

HABENDAM INDICIT

CVM

COMMENTATIONE

DE

INTERPELLATIONE
EXTRAIVDICIALI

AB INTERRVMPENDA PRAESCRPTIONE
HAVD EXCLVDENDA.

I E N A E

LITTERIS STRAVSSIANIS.

DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C.
D. JO. LYDOW, SCHMIDT'S
DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C.

DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C.
D. JO. LYDOW, SCHMIDT'S
DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C.

DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C.
D. JO. LYDOW, SCHMIDT'S
DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C.

DE
INTERPELLATIONE EXTRAIVDICIALI
AB INTERRVMPENDA PRAESCRPTIONE
HAVD EXCLVDENDA.

Nihil rei conuenientius esse duxi, quam quod dissertationi inaugu-
rali clarissimi iurium candidati, ARN. ANDR. FRID.
MALLINKROTT, quam *de praescriptione seruitutum extinctiva* suo
Marte penitus conscripsit, hanc meam cum ea consociatam commenta-
tionem programmaticis loco adderem.

§. I.

Quid interpellatio tam iudicialis, quam extraiudicialis.

Iam pro scopo nostro aliunde reminiscimur, INTERPELLA-
TIONEM esse actum, quo quis de adimplenda obligatione ab eo, cuius
interest, admonetur. Eaque, prout fit auctore iudice, vel sine eo, seu
privata auctoritate, est vel IUDICIALIS, vel EXTRAIVDICIALIS.

§. II.

*Vnica interpellatio sufficit, et quaelibet alterum in moram
constituit.*

In qualibet interpellatione alter de adimplenda obligatione admo-
netur (§. antec.). Haec admonitio per vnicum actum fieri potest. Ita
quo

que vnica interpellatio sufficit a), praesertim cum plures suspici, leges haud faciant. Hinc in libello actionis exprimere: das Kläeger, seiner an Beklagten geschehenen *oft wiederholten* Erinnerungen ungeachtet, zu seiner Befriedigung nicht gelangen mögen — supervacaneum est. Porro, quum is, qui obligationem adimplere, iniuste differt, sit in mora, sequitur, eum, qui ita se gerit, quacunq; interpellatione, tam iudiciali, quam extraiudiciali, ab eo, cuius interest, in moram constitui b). Quo facto, vnicuique sua mora non prodest, sed nocet c).

§. III.

Vt interpellatio effectum sortiatur, alter, cuius causa fit, illam scire deber.

Interpellatio fit ab eo, cuius interest (§. I.). Itaque est facti alieni. Facta aliena ignorare licet. Quumque ignorantis nulla sit voluntas, ei quoque ignorantia factae interpellationis ordinarie non nocet d) nec interpellanti prodest e); ac proinde interpellatio pro non facta spectanda est. Quare si interpellatum esse assumamus, alterum tamen hoc non scire; quia non ipsi, sed procuratori eius denunciatum est: iudex, ipsi denunciari, exigit. Et ideo non nocebit: nisi forte is, cui denunciatum est eum certioraverit; sed non si certiorare potuit, nec fecit f), Hinc, vt interpellatio, quae alteri ignota fuit, effectum sortiatur

a) l. 32. pr. D. de usur. l. 23. D. de verb. oblig. MENOCH de arbit. iud. quaest. casu 220. num. 25. seq. HERING de fideiuss. cap. 24. num. 143. seq. PFEFFENDORF in obs. iur. univ. tom. III. obs. CLXVIII.

b) l. 6. §. fin. D. de negot. gest. COCCETTI in iure controu. lib. 3. tit. 5. qu. 8. BERLICH in decis. par. I. decis. 157. num. 15. BEYER in delin. iur. civ. lib. 22. tit. 1. pos. 66. Pand. HOMMEL in rhaps. quaest. obs. 137.

c) l. 173. §. 2. D. de reg. iur.

d) l. 2. l. 9. pr. §. 2. D. de iuris et facti ignor.

e) l. 5. D. de iuris et facti ignor.

f) Ita expressis verbis sancitum legitur in l. 20. §. II. D. de heredis. pes. Similiter in l. 32. §. I. D. de usuris deprehenditur: et non sufficit ad probationem morae, si seruo debitoris absentis denunciatum est a creditore, procuratore eius.

fortiatur, postea eidem, simulac sui potestatem facit, ad eius notitiam perferenda est g). Alias publica protestatione opus est b).

§. IV.

Quid praescriptio acquisitiva et extinctiva, earumque interruptio.

PRÆSCRIPTIONEM a vi et effectu in ADQUISITIVAM et EXTINGTIVAM dispertire, iureconsultis in usu est. Per ADQUISITIVAM praescribens ius adversus alterum in eiusdem personam, aut rem acquirit. Per EXTINGTIVAM vero ius adversus alterum, quod hic in personam, aut rem suam habet, extinguit i). Omne id, per quod cursus praescriptionis coeptae et nondum completae sistitur, est INTERRUPTIO PRÆSCRIPTIONIS. Per hanc, si verbis cursus praescriptionis omnino tollatur, dicitur INTERRUPTIO CIVILIS seu INTERPELLATIO. Quae vel iudicialis, vel extrajudicialis (§. 1.).

§. V.

De praesidiis ad interpellationem iudicalem, quae fit interruptendae praescriptionis causa, necessariis.

Ex supra dictis (§. 3.), si ea ad interpellationem iudicalem, quae fit interruptendae praescriptionis causa, accommodemus, statim consequens est, ad illam, quod actio adversus alterum in iudicio ante finitum praescriptionis tempus instituta sit, non sufficere, sed ut propter hanc actionem eidem citatio legitime insinuetur, simul requiri. Etenim sola libelli oblatio sine subsequente citatione, alterum de interpellatione facta non certiozem reddit. Omissa igitur legitima citatione interpellatio quoque pro omissa habenda est. (§. antec.), Dico, omilla legitima citatione. No-
to

g) d. l. 32. §. 1. D. de usuris.

b) l. 2. C. de annal. exc.

i) Confer, si vis, Opuscula mea de praescriptione — et quidem apusc. I. §. VI. seq.

leges
fei-
each-
neum
, sit
one,
con-

llam

faci
vo-
no-
non
erum
atum
forte
tuit,
stum
rtia-

bir.
num
it. §.
E X
nael.

per.
ad
diso-

to enim notius est; non fieri, et non legitime fieri, in iure esse vnum idemque.

§. XV.

Leges, quibus praedictum stabilitur.

Non desunt leges, quibus adsertum, quod paragraphus proxime antecedens continet, firmatur. Huc enim spectat *l. 2. C. de annal. exc.* Vbi: *licentia ei detur adire Praesidem, vel libellum ei porrigere, et hoc in quaerimoniam deducere intra constituta tempora, et interruptionem temporis facere, et sufficere hoc ad plenissimam interruptionem.* Porro in *l. 3. C. eod.* Sancimus itaque — qui obnoxium suum in iudicium clamaverit (id est, vocauerit) et libellum conventionis ei transmisserit, — *nihilominus videri ius suum omne cum in iudicium deduxisse, et esse interrupta temporum curricula.* Deinde in *l. 3. C. de praescript. trig. vel quadr. ann.* constitutum est: *Quae ergo antea non motae sunt actiones, triginta annorum iugi silentio, ex quo iure competere coeperunt, viuendi ulterius non habeant facultatem: nec sufficiat precibus oblati speciale quoddam (licet per annotationem) promeruisse responsum, vel etiam in iudiciis allegasse: nisi allegato sacro rescripto, aut in iudicio postulatione deposita, fuerit subsecuta (per executores) conventio.* — Ad haec in *l. 4. C. eod.* verba sic sonant: *nullumque ius privatum vel publicum in quacunque causa, vel quacunque persona, quod praedictorum quadraginta annorum extinctum est iugi silentio, moveatur: sed quicumque super quolibet iure, quod per memoratum tempus inconcussum, et sine vlla re ipsa illata iudicaria contentione possedit.* — Tandem in *l. ult. in fin. C. de praeser. trig. vel quadrag. annor.* habetur: *Quod tempus (id est, quadraginta annorum spatium) ex eo numerari decernimus, ex quo nouissima processit cognitio, postquam utraque pars cessavit.* Ex quibus omnibus adparet, solam libelli oblationem, non sufficere, sed illam simul vt citatio subsequatur, opus esse.

De quaestione: an interpellatio extraiudicialis effectum interrumpendae praescriptionis habeat? cummunis Doctorum sententia profertur.

Iam si quaeratur: an interpellatio extraiudicialis, veluti denuntiatio priuata, aut contradictio, vel protestatio, effectum interrumpendae praescriptionis habeat? omnes, qui in praescriptione mere extinctiva bona fide non opus esse, recte existimant *k)*, in eo conveniunt, quod interpellatio extraiudicialis ad interrumpendam praescriptionem mere extinctivam sufficiat *l)*. In praescriptione acquisitiva autem plerique *m)* eo sentiunt, ut illam interpellatio extraiudicialis ordinarie *n)* non interrumpat, propterea quod primum malam fidem non inferat, deinde nec sola quidem, secundum *l. 3. C. de praeser. trig. vel quadr. annor.* in iudicio contra praescribentem iustituta actio sine subsecuta citatione cursum coeptae praescriptionis sistat *o)*, ac praeterea tertium, ei, qui ius suum in iudicio contra praescribentem, persequi impeditur,

extra-

k) prout demonstravi in *d. opusc. I. §. 54.*

l) STRUV in *iurispr. for. lib. 2. tit. 9. §. 3.* WERNHER in *sel. obs. for. part. 3. obs. 164. et part. 6. obs. 400.*

m) In quorum numero sint KOEPPEN *decis. 57. num. 70.* FINCKELTHAVS *obs. 83. num. 18.* HEIGIVS *part. I. qu. 16. num. 64.* cit. STRUV et WERNHER nec non MENCKEN in *theor. et prax pand. lib. 41. tit. 3. §. 17.* BERGER in *part. II. Supplem. ad elect. disc. for. in additam. ad tit. 4. additam. 5. ad obs. 5.* RHETIVS in *diff. de interruptione praescriptionum, cap. 3. §. 14. seq.* HOMMEL in *rhaph. quaest. obs. 109. et 137.* STRUBEN in *rechlichen Bedenken, tom I. obs. 21.* HELLEFELD in *iurispr. for. lib. 41. tit. 3. §. 1768.* RAVE de *praeser. §. 33. lit. c.*

n) Excipiunt enim casum *l. 17. C. de rei vindic. et l. 2. C. de ann. exc. nec non hereditatis petitionem per l. 20. §. 11. et l. 25. §. 7. de hered. per. WERNHER tom. II. part. VI. obs. 400.*

o) *l. 3. C. de praeser. trig. vel quadr. annor. in verbis: nec sufficiae — conventio,*

extraordinario remedio ab imperante in l. 2. C. de annal. exc. succuratur p). Sed his non obstantibus, tuebatur contrariam sententiam.

§. VIII.

Antea conclusiones, quibus adversarii ex modo allatis rationibus sententiam suam limitant.

Ex modo allatis rationibus communis doctorum cohors infert, interpellationem extraiudicialem tum demum effectum fortiri, si possessorem in mala fide constituat, aut alias, si iudicialis interpellatio impediatur. Statuunt primum assertum, si interpellatio extraiudicialis coniuncta sit cum iuris deductione in continenti liquida, adeo, ut possessor causae iustitiam agnoscat, et desinat ignorare rem alienam esse q); quoniam sola alterius contraditio alicui possessionem eripere nequit, et homines saepius temere quid iactant et desiderant, quod nullo iure iis debetur. Secundum assertum argumentantur ex l. 2. C. de annal. exc. quippe quae iis daret remedium publicae protestationis, qui a praescribente impedirentur, quo minus intentionem suam contra eum in iudicio proponere possint.

§. IX.

Contra communem doctorum sententiam paragrapho septimo prolatam defenditur, quod praescriptionem quoque acquisitivam interpellatio extraiudicialis interrumpat. Ideo primum argumentum.

At enim vero non tantum in istis limitationibus, quibus adversarii interpellationis extraiudicialis effectum in interrumpenda praescriptione acquisitiva circumscribunt (§. antec.), sed etiam extra illas interpellationem extraiudicialem generatim vim interrumpendae praescriptionis habere, omnino censendum esse puro. In qualibet enim praescriptione, sive

p) Vid. BERGER in elect. disc. for. tit. 4. obs. 5, et tit. 10. obs. I. not. 4.
q) l. 17. C. de rei vindic.

five sit acquisitiva, five extinctiva (§. 4.), praeter praescribentem, quoque ad eum, contra quem praescribitur, respiciendum est. Itaque ut praescriptio procedat, non istius duntaxat, sed huius quoque rationem habere nos oportet. In omni enim praescriptione, ne sit praesidium iniquitatis, necessario adesse debet, ut is, contra quem praescribitur, per totum praescriptionis tempus adversus praescribentem rem, vel ius suum persequi neglexerit. Negligentia si liber est, nulla ei temporis praescriptio nocet r). Quin praescribens, qui, facta interpellatione, a praescriptione non desistit, a dolo, seu animo eum, qui interpellavit, laedendi non multum abest. Ex quo lucruri non debet, seu, qui ei patrocinari nequit. Per interpellationem quasi in moram constitutus est, quae unicuique non prodest, sed nocet (§. 2.). Ipsa natura et lex civilis r) iuber, ut sit aliqua inter desides et vigilantes differentia. Ipse leges r) tantum contra desides homines et sui iuris contemtores praescriptioni, tanquam *odiosae exceptioni*, locum dant. Quis sanorum autem eum, qui de non amittendo iure suo denunciat, contradicit, aut protestatur, desidia et contemtionis iuris sui arguet. Nonne eiusmodi contradictor animum ius suum conservandi declarat? Nonne id agendo negligentiam a se a movet. Solam quoque contradictionem inter legitimos praescriptionem interrumpendi modos leges referunt. Etenim ANTONINVS imperator ita constituit u)
Sicquam per possessionem Marcialis eo sciente duxisti: servitutem exemplorum immobilium tempore quaesisti. Quod si ante id spatium eius usus tibi interdictus est, frustra sumptus in ea re factos praestari tibi postulas. Atque adeo prohibitio usus hunc ita impedit, ut praescripturus ne sumptus quidem in ea re factos repetere possit. Addit enim imperator hanc causam: *cum in aliena possessione operis facti dominium, quoad in eadem causa manet, ad eum pertineat cuius est possessio.* Praeterea huc aequae quoque leges faciunt x). Est que ista ANTONINI imp. constitutio

r) l. 35. D. de servit. praed. rustic. l. 22. C. de agric. et cens.

r) l. 2. C. de annal. exc.

r) l. 3. in fin. C. de annal. exc.

u) in l. 2. C. de servit.

x) veluti l. 17. C. de rei vindic. nec non l. 20. §. 11, l. 25. §. 7. D. de her. red. patris. l. 32. §. 1. D. de usur.

B.

tutio sanae rationi maxime consentanea. Nam is, qui praescribentem ante lapsum temporis interpellat, seu ei in praescribendo iure contradicit, animum ius conservandi satis declarat, ideoque, licet hoc extra iudicium factum sit, pro eo, qui negligens fuit, haberi non potest.

§. X.

Secundum argumentum pro interpretatione extraiudiciali (§. 9.).

Nullibi quoque constitutum est, quod interruptio praescriptionis non nisi per interpellationem iudicalem, nequaquam vero per extraiudicalem fieri debeat. Potius ex summa naturali et civili ratione (§. antec.) interpellationem etiam extraiudicalem in usum suum convertere, prout commodum cuique videtur, leges omnino permittunt *y*). Iubet enim IUSTINIANVS imperator *z*) omnes personales actiones, quas verbosa quorundam interpretatio extendere extra metas triginta annorum conabatur, triginta annorum spatium concludi: nisi legitimus modus, qui et *veteribus*, et nostris legibus enumeratus est, interruptionem temporis introduxerit. Veteres leges autem modum praescriptionem per interpellationem extraiudicalem interruptendi non reprobant, sed superaddunt (§. antec.). Quid, quod? vi privata ius suum contra praescribentem tueri licet. Sic naturaliter interruptitur possessio et interpellabitur usucapio, cum praescribens de possessione vi deiicitur, vel ei res eripitur *a*). Huc, verbi gratia, contra quasi usucapionem servitutis pascendi facit pignoratium *b*). Curne igitur pariter extra iudicium verbis quoque praescriptio interruptatur? Non debet certe cui plus licet, id quod minus est non licere.

§. XI.

Tertium argumentum pro interpellatione extraiudiciali (§. 9.).

Accedit, nihil tam naturale esse, quam quod quibuscumque modis obligamur, iisdem in contrarium actis liberemur; et cum quibus modis adqui-

y) l. 2. C. de servit.

z) in l. 1. §. 1. C. de annal. exe.

a) l. 5. D. de usurpat. et usuc. l. 33. §. 4. D. eod.

b) Vid. *Constit. elect. Sax. VII. part. II.* CARPZOV *part. 2. const. 7. def. 8. et lib. 1. resp. 8.* praesertim BERGER *in oec. iur. lib. 2. tit. 2. §. 26. not. 8.*

adquirimus, iisdem in contrarium actis amittamus *c*). Obligatur is, contra quem praescribitur, ex iugi silentio per tempus praescriptionis continuato; et ex hoc praescribens ius acquirit. Itaque hac obligatione is, contra quem praescribitur, liberatur, et praescribens ius amittit, si ille per interpellationem aut contradictionem ante finitum praescriptionis tempus factam, silentium suum tollat.

§. XII.

Declaratur effectus interpellationis extrajudicialis.

Facit autem interpellatio extrajudicialis tantum ad id, ut praescriptio coepta et nondum completa in nihilum recidat; nequam vero praescribentem illam de nouo incipere impedit, si isti interpellationi contradicat, et is, contra quem praescribitur, in hac praescribentis contradictione per tempus lege definitum adquiescat. Tunc enim ista interpellatio per praescribentis contradictionem et eius, contra quem praescribitur, nouiter supervenientem negligentiam seu taciturnitatem ita sublata est, ut pro non facta haberi debeat *d*). Quo ipso differt ab interpellatione iudiciali, si actor litem motam non ad finem perducat. Tunc enim actio a reo impugnata post tempus, ex quo nouissima processit cognitio, postquam utraque pars cessavit, triginta annorum exceptione non tollitur, sed durat vsque ad quadraginta annos *e*). Quae quum ita sint, is, contra quem praescribitur, si eius interpellationi extrajudiciali a parte praescribentis contradicatur, in huius perseverantia, tacere non debet, sed quo ius suum in tuto collocet, nec interpellatio pro deserta, ac proinde pro inutiliter facta spectari queat *f*),

B 2

extra

c) l. 153. D. de reg. iur.

d) Hinc in *constit. elect. Sax. VII. part. II.* optime declaratur: *Vnre Verordnete aber haben dahin geschlossen, daß die Pfändung von der Zeit an, als sie geschehen. di. Praescription seruitutis iuris pascendi, oder dergleichen interrumpire, es wär denn, daß nach solcher Pfändung der andere Theil (naemlich der Praescribent) wiederumb geruhiglich über 30 Jahr, Jahr und Tag getrieben.*

e) l. 9. C. de praesc. trig. vel quadr. amor. TITIVS in *iur. priv. rom. germ. lib. II. cap. X. §. 6.*

f) l. 13. D. pro emptore,

extra reclamationem curabit, ut illud, causa in iudicium deducta, deinceps contra praescribentem obtineat g).

§. XIII.

Confutatio argumenti primi adversariorum.

Non obstant argumenta adversariorum, quae supra (§. 7.) enarrauimus. Primum est, quod *nuda interpellatio extraiudicialis malam fidem non inferat*. Recte; sed hoc nec soli iudiciali interpellationi tribuendum est, quae per institutam in iudicio actionem et citationem legitime factam suscipitur b). Potest enim quis alteri litem calumniosam mouere. Potest contra eum inconsulte agere. Quis ideo reum illico malae fidei possessionis arguere velit. Actio igitur et citatio reum non statim in malam fidem constituunt. Hinc ab imperatoribus VALENTINIANO et VALENTO i) recte sancitur, reum ex eo tempore, ex quo, re in iudicium deducta, *scientiam malae fidei possessionis accepit*, pro malae fidei possessore habendum esse. Qua in causa magis est, rei iudicatae tempus ut spectetur k). Respicendum enim est ad euentum iudicii, utrum sententia condemnatoria, an absolutoria, contra citatum sequatur l). Sed quid haec omnia ad rem? Et enim cum ista adversariorum ratione interpellationis extraiudicialis vis frustra impugnatur, quia secundum ius romanum m) sola mala fides ante decursum praescriptionis tempus superueniens non nocet, ac proinde praescriptionem omnino non interruptit. Et quamuis in praescriptione *adquisitiua* bona fides ex parte praescribentis, secundum ius canonicum, per totum praescriptionis tempus adesse debeat, et contra illam.

g) Vid. l. 10. C. de *acquir. et retin. poss.*

b) l. 2. D. pro *donato* l. 2. §. *fin.* D. pro *emr.* DONELLVS lib. 5. cap. 21. in *fin.* STRVV *exerc.* 43. §. 29.

i) l. 2. C. de *fruct. et lit. exp.* Add. WERNHER in *sel. obs. for. part.* 1. obs. 330.

k) l. 36. §. 4. D. de *hered. petit.* CORN. VAN BINKERSHOEK lib. VIII. obs. XII.

l) Prout optime sentit. BERGER in *oc. iur. lib.* 2. tit. 2. §. 26. not. 5.

m) l. 44. §. 1. D. de *usurpat. et vsue.*

illam nuda denunciatio, aut contradictio ad tollendos effectus bonae fidei possessionis, veluti ad adimendos rei fructus, non sufficiat, tamen ad tollendum cursum praescriptionis prodest, si dominum postea probatio iuris sui non deficiat. Nemo enim ambigit in omni praescriptione praescribentis possessionem ita demum esse legitimam, cum omnium aduersariorum silentio et taciturnitate firmatur (§. 9.) n). Praeterea in praescriptione extinctiua bona fide non opus est o). Itaque in hac exigere, vt praescribens per denunciationem in mala fide constituatur, rei non conuenit. Quare, quod praescriptioni actionum personalium interpellatio extrajudicialis obsit, ipsi aduersarii recte sentiunt (§. 7.).

§. XIV.

Confutatio argumenti secundi aduersariorum.

Argumentum secundum aduersariorum est, quod secundum l. 3. C. de praeser. trig. vel quad. ann. ne sola quidem in iudicio contra praescribentem instituta actio sine subsequuta citatione cursum coepta praescriptionis sstat (§. 7.). Concedo; sed quare actionem citatio subsequi debet? Nonne ideo, quia alias actio pro efficaciter instituta haberi nequit. Nam actio ad notitiam rei non perlata nullam dat litem sicque pro vere mota seu tali, quae ad effectum perducta, neutiquam censeri potest. Quicquid enim ex vna tantum parte fit inconueno altero, siue apud principem, siue in iudicio, nihil proficit ad interpellandam praescriptionem (§. 3.). p). Per interpellationem extrajudicialem autem praescribens statim scientiam consequitur, siquidem contradictor de iure suo, quod in amissionis periculo constitutum est, cum eo contentionem facit.

B 3

§. XV.

n) l. 10. C. de acquir. et retin. poss.

o) l. 3. C. de praeseript. trig. vel quad. annor. Add. opuscula mea de praescriptione — opusc. I. §. LIII.

p) Vi eiusdem l. 3. C. de praeser. trig. vel quad. ann. Ad GOTHOFRIKVS in Cod. Theodos. tom. 1. lib. IV. tit. XIV. pag. 386.

§. XV.

Proprio dubio occurritur.

Neque vero, prout mihi ipsi obuerto, aliter sentire cogor, quod ei, cui ius competit, necessitas, illud in iudicio persequendi in *l. 3. C. de praescript. trigin. vel quadrag. ann.* ita componatur, ut si hoc intra certum tempus non fiat, *actio extinguatur, ut viuendi ulterius non habeat facultatem*, nec non in *l. 4. C. eod.* alter, qui ius quoddam sine vlla re ipsa illata *iudiciaria contentione* possedit, sit liber et legis plenissima munitione securus. Nam ad haec mihi respondeo, haec leges semper addunt, ut in omiſſa iuris persecutione simul continua taciturnitas (*ein unaufhörliches Sillschweigen*) adſit. Sic in *d. l. 3. C.* sancitur: Quae ergo antea non motae sunt actiones triginta annorum *iugi silentio*. — Porro in *d. l. 4. C.* super quolibet iure, quod per memoratum tempus *inconcussum*, (id est, sine vlla alterius contradictione) et sine vlla re ipsa illata iudiciaria contentione possedit, — Quodſi igitur intra praefinitum praescriptionis tempus actio quidem non mota, attamen contradictio praescribenti facta sit, poena negligentiae cessare debet (§. 9.); ideoque actionem extinctam esse, dici nequit (§. 9.).

§. XVI.

Confutatio argumenti tertii aduersariorum.

Denique argumentum tertium aduersariorum est, *quod ei, qui ius suum in iudicio persequi impeditur, extraordinario remedio ab imperante in l. 2. C. de annali exc. succurratur* (§. 7.). Inde inferendum esse auctant, hoc singulari remedio non opus fuisset, si per nudam interpellationem extraiudicalem praescriptio iam interrumpere-tur. At enim vero isto extraordinario remedio omnino opus fuit, partim, quia iis, contra quos praescribitur, per publicam protestationem magis consulendum erat, partim quia interpellatio extraiudicialis nonnunquam propter ea, quae supra (§. 3.) proposita sunt, fieri non potest. Id quod accidit in absente, infante, furore laborante, tutorem vel curatorem non habente, in magna potestate constituto. Quibus casibus ista publica protestatio adhuc singularem usum praebet. Ut enim, imperator IUSTINIANVS in *d. l. 2. C. de annali exc.*

exc. constituit, *perfectius omnibus consulamus*, et nemini absentia, vel infantia penitus adversarii sui noceat, sed sit aliqua inter desides et vigilantes differentia: sancimus, si quando absuerit is, qui res alienas, vel creditori obnoxias detinet, et desiderat dominus rei, vel creditor suam intentionem proponere, et *non ei licentia sit absente suo adversario, qui rem detinet, vel infantia, vel furore laborante, et neminem tutorem vel curatorem habente, vel in magna potestate constituto, sua auctoritate (cas res usurpare)*: licentia ei detur adire Praesidem — —; et hoc sufficere ad omnem temporalem interruptionem, siue triennii, siue longi temporis, siue triginta vel quadraginta annorum sit. *Omnibus aliis*, quae de longi temporis praescriptione, vel triginta vel quadraginta annorum curriculis (ideoque de interruptione temporis §. 4.) constituta sunt, siue ab antiquis legum conditoribus, siue a nostra maiestate, *in suo robore duraturis*. Itaque per hanc sancitam publicam protestationem, quam adhibere, ei, contra quem praescribitur, *licentia datur*, neququam interpellatio extraiudicialis, praesertim si clara et specialis sit, excluditur. Proderitque interpellanti ad eam probandam eo magis, ut aliquando de eo, quod facta sit, iuramenti delatione non opus habeat, si illam coram testibus fide dignis susceperit.

§. XVII.

Conclusio consensu aliorum firmatur.

Ex haecenus dictis igitur, ni fallor, omnino constat, interpellationem extraiudicialem, quam communis schola in praescriptione interpellationi iudiciali periculose postponit (§. 7.) ab interrumpenda praescriptione haud esse excludendam. Neque desunt, qui nobis hac in re consensum praebent *b)*.

Sed nunc de eo, qui huius commentationis exarandae causa fuit. Est enim supra laudatus Iurium Candidatus. Qui, quam vitae studiorumque rationem secutus sit, hisce verbis exposuit:

Ego, ARN. AND. FRID. MALLINKROTT, *Guesphalo Tremoniensis, natus mense Martio anni MDCCCLXVIII. patrem IOANNEM FRIEDERICVM MALLINKROTT, qui commercia facit, carrissimamque matrem*

CHRIS-

b) Veluti TITIVS in iure priuato lib. II. cap. X. §. 5. ANDR. FLOR. RIVINVS in diss. de effectu quasi interpellationis seu legalis et extraiudicialis §. IX. Vitemb. 1750.

CHRISTINAM MALLINKROTT ex stirpe eadem adhuc in vivis colo, Postquam in Archigymnasio, quod in civitate patria floret, studiorum initia feceram, in prima classe viris excellentissimis, semperque mihi venerandis, docentibus WINTERBERGIO, tum Theologiae Professore, nunc Principi de WALDECK a consiliis ecclesiae, I. P. GABLERO, tum Professore Philosophiae, nunc Theologiae Professore in academia Altorfina, et Consultissimo ENNIGMANN, qui tum Professoris juris aegrotantis vices gerebat, et nunc Syndico Abatissae Principis de ESSEN. Scholas derelinquens primo me contuli Halam. Et cum ibidem per semestre inprimis collegiis Ill. WOLTAERII, Iuris ordinarii Professoris, interfuerim, hanc almam academiam profectus sum. Qua virum perillustrem WALCHIVM, jus criminale et germanicum privatam docentem, auctori, juris publici et Processus scholis viri ill. de SCHELLWITZ interfui, viri ill. REICHARDT Pandectarum praelectionis auctori. Apud virum illustrem SCHNAUBERT auctori Ius canonicum, publicum, et feudale, apud consultissimum VOELKER autem Examinatorium Pandectarum, et collegium relatorium. Diplomaticas institutiones percepi a viro excellentissimo MÜLLER, in scientiis autem cameralibus, physicis, mathematicis et philosophicis usus sum viris illustribus summeque venerandis SYCCOWIO, WIDEBVRGIO, et VLRICHIO.

Hisce studiis bene peractis a nobis petiit, ut pro consequendis honoribus doctoralibus ad consueta examina admitteretur. In quibus eximie ita se praestitit, ut omnium consensu dignus iudicatus sit, cui summi in iure honores conferrentur. Quod ut rite fiat, proximo die xxvi. Iulii dissertationem inauguralem de praescriptione servitutum extinctiva inprimis ad l. XIII. C. de servit. et aqua. sine praeside contra adversariorum tela publice defendet. Huic actui ut frequentes intersint MAGNIFICVS ACADEMIAE PRORECTOR, MAGNIFICVS ACADEMIAE PRORECTOR DESIGNATVS, PATRES ACADEMIAE CONSCRIPTI, PROFESSORES AC DOCTORES CELEBERRIMI, GENEROSISSIMI ET NOBILISSIMI COMMILITONES, HOSPITES OMNIVM ORDINVM LITTERARVMQVE ET BONARVM ARTIVM FACTORES HONORATISSIMI, ordinis mei verbis omni observantia oro rogoque. P. P. sub sigillo Facultatis A. D. xxv. Iulii MDCCCXXXVIII.

(L. S.)

VD18

ULB Halle

004 582 101

3

Sb.

f

Inches
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

Farbkarte #13

B.I.G.

Black
3/Color
White
Magenta
Red
Yellow
Green
Cyan
Blue

1798, 2
1858
17

RECONSVLTORVM
LITTERARVM IENENSI
DECANVS
V. SCHMIDIVS
MEINING. CONSIL. AVLIC. PAN-
ORDIN. CVR. PROV. SAX. COMM.
COLL. ADSESS.
CONGREGATIONEM
IN
INAUGVRALI IVRIDICA
MORVM IN VTROQVE IVRE
M CANDIDATI
D. MALLINKROTT
O TREMONIENSIS
ii clolcccclxxxviii.
AM INDICIT
CVM
ENTATIONE
DE
LLATIONE
VDICIALI
IDA PRAESCRPTIONE
KCLVDENDA.
N A E
TRAVSSIANIS.

